„ЗАСТАВА“ излази редовно: средом, петком и недељом на целом табаку, а уторком на по табака.

ЦЕНА ЈЕ
за Аустро-Угарску:
на целу годину . . . . . 14 ф. — н.
на по године . . . . . 7 ф. — н.
на четврт године . . . . . 3 ф. 50 н.
на 1 месец . . . . . 1 ф. 20 н.

За Србију
на годину 32 дин., на по године 16 дин., на четврт године 8 динара.

ЗАСТАВА.

ОРГАН СРПСКЕ НАРОДНЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

За ОГЛАСЕ плаћа се по 6 новч. од сва 6 врсте оваких ситних слова; за жиг се плаћа по 30 новч. сваки пут.

ДОПИСИ шаљу се уредништву, а претплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ“

Уредништво и администрација „Заставе“ налази се у кући гђе удове Мајна, лебарска улица.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА не примају се.

РУКОПИСЕ не враћамо.

Поједини бројеви стају 10 новч.

БРОЈ 42. У НОВОМ САДУ У УТОРАК 16. МАРТА 1893. ГОДИНА XXVIII.

НЕТАЧНОСТ.

У чланку „Тачност“ изнеле су се све користи у свима подузећима и установама, где се обраћа пажња на ову колико велику толико, на жалост, код нас Срба врло ретку врлину, и уједно се показали сви неуспеси, који се дешавају, где тачности нема. Данас ћемо говорити о нетачности, јер колико се увек морамо обзирати на врлине, намером, да их учвршћујемо и укорењујемо, толико више и на мане, да их искорењујемо; а нетачност је наша велика мана, од које последице скоро свуда осећамо, а као да би се и то могло поуздано казати, да због нетачности наша народна ствар, односно сва народна подезећа, храмљу.

Жива је истина н. пр. да се ми Срби знамо одушевити и с почетка у сваком подхвату изгледа, да ћемо га до краја сјајно извести, да ћемо наставити одушевљени радом, како смо и започели; а у ствари обично се дешава, да у самоме почетку, или у средини малакшемо, па никако више и не маримо за оно, за што смо се у почетку толико одушевљавали.

Кад би схватили, да су код нас нетачности и не одржање обећања на дневноме реду, разумели би и то, за што нам се многа подузећа у даљем напретку и развијању одуговлаче. Једни не маре да долазе у заказано време и тим немаром убијају вољу и другима, да се срцем даље заузимају за предузете ствари, **други много обећају, а мало изврши ју, и тако предузеће пропада.**

Нетачност се код нас најбоље опажа код наших листова. Колико смо покретали заиста и лепих и ваљаних књижевних и политичких листова — па изгинуше после краткога живота. Да би ти листови били од велике користи нема сумње, а то и сами посведочавамо изразима негодовања, кад исти престају. Па који је томе главни узрок и где га ваља тражити? У нетачности. Нетачно плаћање претплате најопаснија је мана по нашу журналистичку у опште и кад би ову ману тајили, кад се не би на њу осврталн, морали би доћи до закључка, да наша публика не мари за читање и с тога, да је равнодушна према сваким књижевним и политичким подузећима. А није тако! Шта више, ми без зазора смемо и можемо рећи, да је, баш на против, Србин жељан читања, и кад би он био тачнији, да би наша и књижевна и политичка журналистика стајала на знатној висини. Али нетачно плаћање претплате обично у почетку упропашћује опстанак наших листова и не с тога да не би смо се хтели претплатити, или кад једном примамо лист, да не ћемо послати претплате, него с тога, што то остављамо од данас на сутра, па све тако у недоглед, дочим листови морају подмиривати одмах своје трошкове.

Изнесмо овај пример, јер је код нас најобичнији, али можемо их још много и много овоме сличних споменути. За што се обично код нас не продају важнија књижевна дела? С тога у опште, што готово сви ми, кад дело изађе обећамо, да ћемо га набавити а с тим обећањем дотле одлажемо, док по све и занемаримо.

А као што је с овим подузећима, тако је и с другим, н. пр. зборовима, припремама за изборе и т. д. Из нетачности често се одлаже и оно, што је врло хитно, па пропуштајући, да учинимо нешто у своје, одређено време, после не би било користи ни да започнемо.

И онда у овим, као и другим околностима кривимо једни друге, па се отуд рађају многи неспоразуми — а обично многе ствари застаре, а **многе у полак довршене не показују жељеног успеха или са свим пропадну.**

Ако нико, а оно се ми Срби у свако доба и где год се окренемо можемо уверити о свима рђавим последицама нетачности, а највише ако проучавамо у многим приликама откуд се порађа немар, који убија свако одушевљење за радом, или она лакомисленост, када и најозбиљнија, најважнија питања решавамо или о њима претресамо с највећом равнодушношћу.

Многи би хтели с нетачношћу и неку генијалност да обележавају; ако би то било мерило онда би у нас Срба било врло много генијалних људи — а наравно, да с ни једног гледишта и није оправдано приписивати некој генијалности у саслугу једну од највећих друштвених мана, која је много пута крива да често правда пропада, а потпомаже се неправда и неистина н. пр. пропусти се у своје време учинити нешто, што неправду и неистину обара или правду и истину утврђује.

Свакако да је нетачност једна од главних мана, која кочи напредак нашег и политичког и културног и јавног и друштвеног живота непобитна је истина и с тога би ваљало да порадимо, а да се исте мане и опростимо, јер су нам довољно познате последице нетачности: неуспех и назадак у свима нашим установама и **опет се поред толиких рђавих последица слабо полаже важност у то, да се нетачност замене тачношћу.**

—

Поглед по свету.

— По Француској већ се купе прилози да се подигне споменик Жил Ферију, а изгледа да ће и ово подузеће поћи за руком Французима и тако да ће и опет републиканци дати видљива знака поштовања свима борцима републиканских начела, уз пркос да монархисти у велико раде на томе, да се овај потхват осујети.

— Као што „Полит. Кор.“ јавља, цар Виљем II. јавио је папи свој предстојећи долазак у Рим, на коју је пријаву отац папа такође телеграфским путем одговорио. Преговори нису још поведени о начину примања пригодом посете. Као поуздано држи се, да ће се од стране Ватикана придржавати оних истих церемонија, које су употребљене у г. 1888., пригодом посете немачког цара код папе.

— У Немачкој се све више отежчава положај владе. Војни предлози о којима је млади цар у почетку мислио, да ће се врло лако усвојити, постадоше тако опасни, да испред истих одступају и чланови кабинета. Тако јављају из Берлина, да је већ одступио министар рата. На његово место, говори се да ће доћи генерал Гослер. Како ће се на послетку ова ствар решити у Немачкој тешко је погодити, али да је влада изненађена отпором, ког наилази у народу то стоји, а понајвише с тога, што ни сва дражења немачке штампе против Русије и заплашивања од силне Русије нису више у стању, да побуде немачки народ, да се и даље поваља за немачким државницима и да се још жртвује у корист политике — која је Немачку готово претворила у војничку касарну.

— Јављају из Петрограда, да је пре кратког времена држана код рускога цара тајна седница, којој су присуствовали и генерал Гурко и пуковник Димитријев, посланик кнез Лобанов и његов аташе мајор Жујев. Расправљало се о територијалним променама у подручју реке Висле, као и о важним фамилијарним питањима. Ови договори обнародоваће се при Гурковом повратку, који се очекује 27. марта.

СРПСТВО.

Босна и Херцеговина. Како раде Хрвати да прошире хрватску пропаганду у овим земљама показују нам и ови документи, које је „Дубровник“ изнео. Уредник „Crvene Hrvatske“ г. Супило писао је Иси еф. Софтићу у Козарцу писмо следећег садржаја: „Честити господине! Један наш пријатељ, честити мухамеданац из Сарајева понуковао нас је, да Вам пошаљемо наш лист, ако би се на њ предбројили. Шаљемо Вам с тога првих 6 бр. о. г. Он се доста бави о Босни, а особито о мухамеданцима, међу којима има и добар број сарадника, како ћете сами у њему видјети. Цена му је $4\frac{1}{2}$ фор. на годину. Ако га пак не мислите задржати, онда молимо учтиво, да нам га повратите. Бележимо се с поштовањем Управа „Crvene Hrvatske“.

На ово одговорио је Иса еф. Софтић: „За то, што ја немам, нити желим имати таквих пријатеља, који шурују с „Црвеном Хрватском“ јер ко с ђаволом тикве сади, од подне му о главу пуцају, те с тим изрично кажем, да таки људи нису моји пријатељи, него су то издајице нас Бошњака и наше домовине. Примите махсус селам!“

Далмација. Уредника „Dubrovnika“ г. Стеву Врчевића задесила је велика домаћа несрећа. Умрла му је најстарија ћерка Лепосава у цвету младости, у својој 19-ој години. Учествујемо у жалости борца српске мисли на приморју. Лака јој прна земља! — Поговара се да ће се далматински земаљски сабор отворити месеца септембра.

— „Dubrovnik“ доноси на уводном месту чланак о приликама у Србији под насловом: Искрена ријеч“. У овоме чланку, где се замера браћи у Србији на оном и онаковом начину страначкога вођења говори се између осталога и ово: „Ми врло добро знамо да су политичке странке нужне чињенице за сваки уетавни живот. Али да те странке постану непријатељски логори на смрт и живот, не можемо никако одобрити, тим више када се у тим логорима боре људи једне народности и имена а синови су сви једне мајке“. За тим наставља: „Ми смо уверени, да је већ крајње време дошло, да сви српски родољуби у краљевини увиде потребу, да се ублаже ене политичке странке, које никако добру не воде. Данашња страначка борба очита је погибија за Србију, а **служи оружјем у руци противника свега Српства, да га омаловаже и жигошу и донекле с разлогом, јер факта говоре, а не празне речи и проста нагађања**“. Чланак се завршује овим речима: „И ви на власти и ви у народу у име интереса и угледа Србије, не мржњом него грађанском свешћу, не насиљем него законитошћу, не у име будућих личних циљева, него у име будућности отаџбине своје пренте и прихватите и ове искрене савете, које вам шаљемо из једине љубави према Српству.“

Књижевност.

Васпитна важност дружења наставника с ученицима, сувремена педагошка расправа. Написали Петар М. Стојановић и Јов. Максимовић, учитељи. Ниш 1893. Прва нишка штампарија Ж. Радовановића. Цена 0·60 пр. дин.

Мала рачуница. Написао Мих. Јовић. Издање књижаре В. Валожића. Цена 0·50 пр. дин.

Пратећи само наше овостране листове, мало ће који број од толико листова изићи, а да нам не

ПОДЛИСТАК.

ПОСЛЕ ПОЛИВАЊА.

ПИСМО ЈЕДНЕ МЛАДЕ ДЕВОЈКЕ.

(ПРЕРАДА).

Поштовани господине уредниче! Извините ми што се и ја лаћам пера, да вам с неколико редака досађујем. Али имам доста важна узрока, јер ме срце јако боли, и вечерас сам дуго, врло дуго, горко плакала, због чега ме је мама својски изгрдила.

За то вам пишем, јер хоћу да говорим против ускршњих црвених јаја, уједно молим и славно уредништво, да у моју корист пропрати ове моје ретке, јер су мени ускршња црвена јаја — а држим да су и другима — велику тугу и жалост проузроковала.

Но на ствар. У кратко ћу описати цело збитије.

Данас је други дан светлог празника Воскресенија, и том се приликом иде поливати. И ја сам знала, да ће ме се моји „удварачи“ овом приликом сетити, те ће ме својски полити. Као верна Хришћанка бојадисала сам много јаја, у намери да својим „вернима“ с њима изразим своју наклоност.

Крај све своје скромности признати морам, да су ме многи посетили и добро полили. Било је и таких, који су сво своје стаколце утрошили на мене, чему се ја нисам богме јако радовала Управо сам се срдила и намргодила. Цела је кућа замирисала од разних парфимерија, а томе се мој слатки тата, није здраво радовао. Све је хукао од милоте, најпосле се разљути и отвори прозоре. И таки су због обести татине разишли сви мириси у — ваздух. Том приликом ме је посетио и Милоје, четвртогодишњи јурат, који — немојте да ме осудите само због тога није отишао дома својим, да ме може полити. Ово нисам ја изумела, он ми је пришапнуо. За то, г. уредниче, не мојте нас одати. Нека остане и на даље тајна.

Да вам истину кажем мени се баш допада тај Милоје. Врло пријатан, леп младић. Та шта ћу ту да вам много описујем, знате ви врло добро пештанске јурате. А и мати га је радо имала, знате радовала се, да јој ћерци удварају та благонадеждна господа.

Јест, и он је дошао да ме полије.

У току нашег говора одем у суседну одају и донесем пун тањир црвених јаја. Враг један, прво ме је запитао, да ли сам их ја бојадисала

Ја му радосно одговорим, да је то моја рукотворина, а он се само смешио. Питао је даље, како се то фарба? Рече, да га и најмања ситница занима, што се у нас деси. За тим настави питање, да ли се пресна или кувана бојадишу? Боже мој, како се само зачудио, кад сам му рекла да су кувана.

Ја га понудим да бира, но он (и сад не знам за што?) не хтеде.

После је признао, за што није хтео Он рече, да у тањиру има дванаест комада, а он сме само једно узети. Боли га, што ће одатле и други имати дела.

Ја му нисам смела рећи, да носи све, а ти боже знаш, како би му радо казала. Мати је била куражнија.

— Носите све, бар не ћете бити ни на кога љубоморни; не ћете никоме завидити.

Будите уверени, да сам јако поцрвенила.

Још је мало седио код нас, за тим се он опрости. Ми му спремимо свих дванаест јаја. Боже мој, било је ту по вуци и потегни. Све смо му шпагове натрпали.

Пред ноћ се мати реши, да Милоја позовемо на вечеру. А и слатки отац је то прихватио, па је обећао да ће сам отићи по њега.

Баш су златни људи, тај мој отац и мати.

Боже мој, како сам се радовала. Све сам скакала од радости.

Родитељи се чудили овом мом понашању, та ја сам доста мирна и ћутљива девојка.

Но отац као отац. Док је мирно гледао и ћутао добро је било. На послетку се расрди и зловољно запита лагано моју матер:

— Жено, шта је том нашем детету? Боже прости, као да није при чистој — — —

Боже слатки, та зар човек може остати равнодушан, при такој радосној вести!?

Почело се већ смркавати и отац оде по Милоја.

Ја сам се ужурбала све сам спремала, да све лепше и боље испадне. Собу сам хтела да што већма доведем у ред, а на жалост нисам постигла циљи. Место реда, направила још већи неред Али будите уверени, да ми мати није остала дужна, јер ме је онако својски изгрдила.

Но шта је мени, та за љубав Милоја ћу ја и веће жртве принети!!

Не потраја дуго времена, али ево ти мог слатког оца. С лица сам му читала неку тугу. Био је по све жалостан.

— За име Божије, шта је Перо? запита га мати.

— Зло је, Анка.

— Ваљда није тек болестан? настави она даље питање.

— Не само да није болестан, већ преболан. Тешко ће дочекати јутро.

— Ваљда је болан делио мегдан?

— То није, но је свих дванаест обарених јаја појео, па сад хоће да пукне. Три доктора су крај патничке постеље. Крај је месеца, новаца није имао, па је онако гладан све појео.

Чујте, молим вас госп. уредниче!?

Молим вас, та шта молим, прекљињем вас: пишите осорне чланке против ускршњих јаја, јер ако и на даље остане овај жалостан обичај, бојати се, да ће сви наши пештански јурати угинути.

Ако тужни угину, шта ће с нама бити? Шта ћу ја тужна радити? Свиснућу од веље туге и бола.

С—а.

М. В. Србендић.

прикаже коју нову књигу из педагошке књижевности, а те књиге педагошке већином издају књижаре. Ова је појава похвална, јер се јасно истиче ревност радника педагога с једне, а с друге стране потпора и труд књижара око издавања педагошких књига. Похвална је то појава, да у Србији педагошка књижевност отима маха, који се давно очекивао; јер педагошка књижевност у великом надопуњава праву, озбиљну, поучну и научну нам књижевност, којој је ваљда већ време, да потисне којекакова књижевна недоношчад..... Док се у Србији множе педагошке књиге, дотле у нас остаје по старом: да су нам неколико скроз погрешних и непотребних чисто школских књига као читанке, букварови, катихизиси, псалтири — сва педагошка књижевност.

Као што сва научна дела у нас имају слабу прођу, тако и педагошка Где је узрок томе? Што је покварен укус нашем читалачком свету. О том покваренoм укусу се можемо уверити, ако завиримо у каталоге наших овостраних српских књижара. Свака је препуна романа, прича и песама, што је све (с малим изузетком) скроз противно образовању. Али да трговац продаје, што је муштерији по вољи! Јест, мора се признати, да је крив и читалачки свет. Али се тај свет брани, те вели „да има бољег, ја би купио". Елем није крива само читалачка маса, што је књижевност наша пуна свакојаких ствари, већ и умножени издавачи (умножени књижари). И зар не? Да књижаре не издају, да књижаре не продају: Нантесе, У мраку, Први убод итд., не би их нико (бар из просте и невине масе) купио, јер није пре ни знао за њих. Могло би се црним на бело доказати, да су данашње књижаре противне свом значају, а тиме и образовању народном, . . .

Прелазећи на приказ споменутих књига, задржаћемо се код прво споменуте. Књигу су написали два практична учитеља, а циљ им је да докажу „Да наша целокупна досадања васпитна система није учинила ни толико, колико се од ње с правом могло очекивати". Узрока имаде много, а главни (односно изворни) су данашња кућа и данашња школа. Према овим чињеницама, о којима ће бити реч и књига је подељена у два дела.

Први се део бави с кућевним васпитом, а сиже му је: да сувремени друштвени одношаји нису довољни и повољни за право и самостално домаће (кућевно) образовање, а тим је већи и заплетенији рад школин, која прима децу „слабо упућену мудрости, више склону злу" (стр. 13.).

Други се део бави са школом, односно учитељем, који ради „по признатим принципима науке о васпитању". Говори се о учитељу и тешкоћама у раду му, која сразмерно не долази до повољних резултата, те се тражи: да је учитељ пример деци у свему н. пр. да су учитељи искрени, те да својом искреношћу усађују у децу исту врлину с једне стране, а с друге да искорењују неискреност; даље се говори о послушности, вредноћи, дружељубљу, чистоти, умерености, поштовању и љубави према отаџбини. Све ове врлине треба учитељи да примером својим усађују у ученике, а то најбоље бива, ако се учитељ буде дружио што више (а по могућству и непрестано) с ученицима. Где и како да буде то дружење? Свуда! — веле писци. Ово „свуда" тумаче писци: да учитељ треба да је с децом за време школско т. ј. и за шк. рада и за шк. одмора, после школе да по чешће обилазе децу код куће родитељске, да често прави с децом излет и т. д. Што чешће, даклем, и што примернија дружења учитеља с децом, тим је друштвеност и њена моралност дубље укорењена у деце. На послетку се говори и о школском послужитељу, који треба да је моралан.

Ова је књига веома добра, пуна лепог и племенитог смера. У похвалу ове књиге могло би се читава књига написати, јер су писци исцрпиво и оправдано извели своју задаћу. Да се све изведе, што су писци изнели, заиста би васпит и настава ближе били свом правом циљу; али је тиме учитељ обвезнији, јер мора више и рационалније да ради. Па то му је и посао! Али за то, онда да речемо, мора се — као што и писци траже — учитељу боља материјална награда дати; а тако исто се мора тражити и већа спрема од учитеља (писци траже учитељски курс на пет година), које је заиста сувремена и неизбежна потреба.

Споменута књига нека је препоручена сваком пријатељу педагошке књиге.

Малу рачуницу је написао практични учитељ Јовић. Књижица је веома згодна практична књига за ученике у већем, а у мањем за учитеље. У овој књизи је замењена и практична ручна књига и зидање рачунске таблице (н. пр. од Цувија). Слике разноврсних предмета добро су употребљене за концетрацију и у рачунању и у цртању. Само је некако неумесно изостављено писмено оделење делења, које се морало уметнути у ову књижицу; јер је баш делење најзгоднији начин и средства за развијање интелектуалног образовања. Иначе је књига добро дошла педагошкој књижевности српској.

К.

ЈЕДНОМИШЉЕНИЦИМА!

Саборски бирачи српске народне радикалне странке перлеског, модошког и врањевачког изборног среза овим се позивају на

ЗАЈЕДНИЧКИ СРЕСКИ
БИРАЧКИ ЗБОР,

који ће се одржати у Вел. Бечкереку на Цвети 21. марта (2. априла) ове године у 2 часа после подне у дворани српске читаонице.

Предмети:

1. Избор среских изборних одбора за сваки срез засебно.
2. Избор 2 изасланика за сваки срез, који ће исти на општем збору заступати.
3. Становиште бирача према прошлом саборском раду.
4. Становиште бирача према идућем сабору у ствари намерених промена у погледу црквених протокола, грађанског брака и изједначивања породичног права.

Браћо бирачи, дођите што многобројније, јер су предмети врло важни!!

Више бирача
перлеског, модошког и врањевачког изборног среза.

У вече приредиће се забава!

Вести из места и са стране.

† **Марија Давидовац**, рођ Хадић. Прошле недеље, у среду 10. о. м. преминула је овде у Новоме Саду племенита и ретка Српкиња-родољупкиња, Марија Давидовац, удова пок. Исе Давидовца, а мати овдашњег уваженог адвоката др. Милана Давидовца, која нас је увек подсећала на оне старе а чувене српске мајке и љубовце, с каковим се некада у пуној мери српски народ дичио и поносио. Покојница је била једна од наших најинтелигентнијих Српкиња, пуна родољубља и пожртвовања за свој род српки, из кога је и поникла. Све, што је српско, љубила је и потпомагала, па као такова радо се занимала и лепом књижевношћу српском, коју је сваком приликом, по могућности својој, помагала. Уза све то била је скромна и побожна, па је и као такова светлим примерима служила за узор и углед свакоме. Оставши удова, сву своју бригу посветила је нези своје деце и њиховом образовању, коју је заиста и извела на прави пут, тако, да је с те стране могла мирне савести испустити своју племениту душу српску. Дична покојница, Марија Давидовац, беше верна љуба познатог и чувеног родољуба српског и јуначког борца из год. 1848., пок. Исе Давидовца, шајкашког капетана, коме је све до смрти била најоданија и највернија пратилица; а после смрти узор-мајка своје деце. Лака јој црна земља и трајан спомен у народу српском, кога је она тако жарко љубила!

Збор. „Банаћанину"-у јављају из Мокрина, да се и тамо чине припреме, како би се сазвао што пре збор бирача радикалне странке, да се и у мокринскоме срезу спроведе страначка организација.

Сеоба Бугара. Јављају нам да се из Хертелендифалве и оближњих села преко 40 бугарских породица селе у Бугарску. И од пре се из исте околине иселило много Бугара.

Ретко одликовање. Одбор светске изложбе у Чикагу изабрао је г. В. В. Вукасовића, Србина римокатоличке вере из Херцеговине, данас професора у Далмацији, за члана на учењачком конгресу у оделењу „Folk Lore" (народни обичаји) на истој изложби Г. В. В. Вукасовић одазвао се овоме позиву, да на тој светској изложби прикаже извештај о српским гробовима старога и садашњег доба. Осим тога спрема албум српских народних везова, који ће послати на исту изложбу.

Нови новчани заводи. У Сакулама ради се на томе, да се оснује новчани завод, који би почео радити с капиталом од 50·000 фор. Тако исто и у Ботошу, Опову и Уздину раде Срби на оснивању новчаних завода. Овим се гласовима можемо само радовати.

Шта има у уличној прашини? Талијански научар Манфред проучавао је састојке 1 грама прашине са улице Монака, и нашао је да у том граму има три милијрна микроба. Уграму прашине из Напуља нашао је 5000 мил. мокроба. Како је већи део ових микроба шкодљив по човечије здравље, то се може претставити и штета по људство које живи по градовима где има много прашине. Колико онда хиљада милијуна микроба мора бити у једном граму прашине, кад се улице чисте а мало поливају водом.

Срби и Чеси у Америци. „Мјера", нови српски лист, који је почео излазити у Чикагу, доноси ову вест: На 13. фебруара овдашње чешко типографичко друштво „Унион" приредило је прво годишњу игранку. На игранку беше позвани овдашњи прваци свих грана словенскога стабла, али се нико други, на жалост, не одазове браћи Чесима, осим Срба. Срби оберучке прихватише тај братски позив и пођоше да у колу браће Чеха и Пољака проведу ту веселу ноћ. Чим Срби ступише у пространу дворану, беше поздрављени од своје браће Чеха и Пољака, а Срби опет њих најбратскије одпоздравише. Право се рекло: није крв вода! Браћа Чеси заокупише Србе, опколише их од свих страна, ко ће први с њима проговорити, доносећи сваковрсног пића и господске ђаконије. Заиста је био изванредан призор. Међу Србима се налазаше и г. Саво Перовић, у црногорскоме оделу, а донео је собом и српске гусле, па када га је замолило друштво да испева уз гусле по коју српску песму, он се одазове и испева на велико задовољство целога друштва „Омер-пашину вођу на Црну Гору", а иза ове другу песму: „Бој на Вучјем Долу", те кад се ова песма испевала, раздрагана браћа у Словенству заорише „живео!" витешкоме књазу Црне Горе. — Срби остадоше на игранци до пред зору, а тада се разиђоше, у најбољем расположењу, захваљујући браћи Чесима на лепоме и братскоме дочеку.

Становништво Русије само у Европи са Кубонском, Фонском, Торском и Ставрополем, износи по најновијем попису, који је вршен 1890 год. на 102 мил. к томе треба још додати и становништво Сибира и Азије на 10—12 мил., и онда излази укупан број 112—114 мил. становништва целе царевине. Петроград као престоница, помакао се је од последњег бројања (1885 год.) за скоро 100,000, јер сад броји по овом попису 956 226 а пет год. раније имао је 861,303 ст. — Москва као стара престоница, имала је по попису 753.469 ст.

Атентат у Москви. Из Москве јављају, да је тамо почињен атентат па московског начелника Алексејева. Пре неколико дана обављали су се избори за начелника. Грађанин Андрејанов дошао је на биралиште и предавши начелнику неки спис извадио је револвер, те на истог пуцао. Начелник се срушио на земљу. Убијца се причинио, да је луд, али по што је претио, да ће се осветити начелнику због неке парнице, суд мисли, да је атентат из освете извршен.

Роман једне гувернанте. Прошле недеље десио се овај случај у престоници грчке краљевине. Једна млада Немица, скочила је са Акрополиса и на месту мртва остала. Како јављају из Атине, она је дошла тамо на позив грчке престолонаследнице, сестре немачког цара, да се прими васпитања престолонаследниковог првенца. У Атини се гђца Вебер, родом из Потсдама, упозна с једним војним доктором и ступи с њиме у интимне, љубавне односе. Она је јавила својим родитељима, да је рада удати се и да је нашла себи мужа; али ови не хтедоше за то да чују. Одговорили су јој, да мора прекинути односе. То је јако ожалостило младу девојку. Мисли се, да је последњих дана имала озбиљних разговора с војним доктором. Февруара 23. пре подне она је, као што горе рекосмо, скочила са Акрополиса. Два Немца били су очевидци тог грозног призора, али га нису могли спречити. Они су на својим колима донели њено мртво тело у Атину. Овај грозни случај ожалостио је све у престолонаследниковом двору, а неколико часова доцније престолонаследник је позвао на одговор младог љубавника несрећне жртве. Не зна се, шта је том приликом казао, али је факт, да се бојао казне, па се још истог дана убио из револвера.

Један стари рецепт. Као што је познато, вода се сматраше још у стара времена као средство за здравље а поред тога и једење воћа. У једном календару од год. 1693. налази се једна белешка која гласи: Ако желиш дуго да живиш, једи воћа и поред тога пиј ладне и бистре воде.

Кратке вести. У кијевској општинској Думи донесен је предлог, да се у Кијеву приреди светска изложба, како би стран свет имао прилике, да упозна културно и привредно стање Русије, особито пак богатство њено у природним производима. — Лужички Срби, шака људи од 120.000 душа, напрежу све силе своје, да не утону у неизмерно море од преко 40.000.000 Немаца. Сву своју умну и моралну снагу усредсређују око „Матице Српске" (лужичке) која већ од 45 год. постоји. Цео иметак Матичин износи 13.000 мар. лане је имала 3.175 мар. прихода а 3.116 мар. расхода. — Краљица Наталија отпутовала је ово дана из Бијарица преко Марсеља пут Цариграда за Јалту на Криму (у Русији), где ће се дуже времена бавити. — Прашка општина, изабрала је чувене песнике и књижевнике Јарос. Врхлицког и Сватоплука Чеха за почасне грађане, и вотирала им поклоне по 1000 круна. — Опера славног чешког композитора Сметане „Продана невеста" представља ће се јула месеца у бечкој дворској опери а за тим и у краљевском позоришту у Берлину. — Руски посланик у Цариграду и руски конзули у Јерусалиму и Антиохији известили су грчке патријархе, да руски цар не ће никада дозволити, да се у Бугарској што против православља учини, и патријарси су ову изјаву примили с највећим усхићењем. — Ерцхерцег Фрања Фердинанд, наш презумптивни престолонаследник, на своме путу око света, стигао је недавно у Индију, те посетио Калкуту и друге вароши у предњој Индији, у којој ће се бавити пуна два месеца, па ће онда преко Кине, Јапана и Великог окејана у Америку на изложбу у Чикаго, одакле ће се по том вратити кући натраг. — Недавно је руско правитељство прекрстило варош Дорпат (по руски Ђерпт) и Динабург у Јурјево и Двинск. Скоро ће то учинити и са „Санкт- Петерсбургом", који ће се у будуће звати Петроград или Петровск.

Дописница уредништва.

Н. у Д. Он нам са свим противно доказује.
Б. у С. Све у своје време.

Прво ц. и кр. прив. дунавско паробродско друштво.

РЕД ВОЖЊЕ ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА
почевши од 17. марта до краја априла п. р.

Из Новог Сада у Сланкамен, Тител: средом, петком и недељом у 6 сахата по подне.

Из Новог Сада у потијске станице: недељом у 6 сахата по подне.

Из Новог Сада у Земун, Београд, Оршава: средом, петком и недељом у 6 сахата по подне.

Из Новог Сада у Будимпешту: недељом, уторником и петком у 5 сахата за јутра.

Нови Сад, 17. марта 1893.

Отправништво.

ОГЛАСИ.

ГВОЖЂАРСКА И ШПЕЦЕРАЈСКА РАДЊА
ЛАЗАРА М. ЈАНКОВИЋА
У ТИТЕЛУ

потребује једног старијег помоћника и једног шегрта Ступити могу одма. 148 1—3

Издајем у својој кући гвожђару, која постоји од 60 година. У истоме дућану, који је на главном месту у Руми, има још и еспапа. Даље обавести даје власник

Миша Критовац,
146 1—3 **у Руми.**

У БИВШОЈ
КРЕСТИЋЕВОЈ КУЋИ
НА ВЕЛИКОЈ ПИЈАЦИ

на најбољем месту у Тителу под бројем 56. издаје се један велики дућан са станом, за мануфактурну и галантеријску радњу од 1. маја на 3 или више година под закуп.

Ближа условија код власника куће Лазара М. Јанковића у Тителу. 147 1—3

СТАРИЈИ ТРГОВАЧКИ ПОМОЋНИК, вичан памуку и помодно-мануфактурној струци, добар српско-немачки кореспондента и извршан књиговођа, који се у мешовитој струци налази, жели место променити најрадије где за комптоар ил књиговођу, — исти је ислужени рачуновод. подофицир, а говори српски немачки романски и мађарски.

Понуде се под шифром „J" 1865. на администрацију „Заставе" умољавају.

NB. Са добрим препорукама а могао би по жељи и мању јамчевину положити.
135 2—2

НОВООТВАРАЈУЋА СТАКЛА И ПОРЦУЛАНА ТРГОВИНА
ПАЈЕ Ј. ПОПОВИЋА
У ТУРСКОМ БЕЧЕЈУ

потребује ваљаног помоћника. Ступање одма или за 15 дана. 137 2—3

Овим стављам свима штов. трговцима, који са свињама раде, да сам поред моје дојакошње „Детаљне Радње одпочео и „**Комисионарску**" радњу. Салаше као и рану по умереној цени на расположењу имадем, тако исто за најтачнију послугу као и за савесну продају јамчим.

С поштовањем
Коста Брашован
131 4—10 Будапешта — Штајнбрух.

ЗА СТАРЕ И МЛАДЕ ЉУДЕ!
ПРЕПАРАТИ ЗА ОПОРАВЉАЊЕ
надлечника штабског
Др. МИЛЕРА

познати су од много година као згодни против живчаних болести и учмалости. Особито су згодни за опорављање изнемоглих. Цена је са тачним лекарским упутством 3 фор. 50 нов., поштом 25 н. више ради паковања.

МОЖЕ СЕ ДОБИТИ САМО У
St. Georgs Apotheke,
5 Wien V. 2., Wimmergasse 33. 6—12

Власник: Славко Свет. Милетић. Главни уредник: др. Јован Пачу. За уредништво одговара: Милан Поповић. Српска штампарија дра Свет. Милетића у Новом Саду.